

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobce: **A. J.**
zastoupen JUDr. Radkem Bechyně, advokátem,
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2024, č. j. KUKHK-2667/DS/2024-3 DV,
takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a rozhodnutí správního orgánu

1. Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Hradci Králové dne 22. 3. 2024 domáhal zrušení výše uvedeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Jaroměř (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 23. 11. 2023, č. j. PDMUJA-58988/2023 (dále jen „prvoinstanční

rozhodnutí“). Současně podal návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, který mu byl usnesením zdejšího soudu ze dne 18. 4. 2024, č. j. 28 A 4/2024-36, přiznán.

2. Prvoinstančním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným tím, že dne 11. 8. 2023 v 11:31:41 hodin, na dálnici D11, v km 110,5 ve směru jízdy na Trutnov, řídil osobní motorové vozidlo tovární značky Audi Q8, reg. zn. xx (dále jen „předmětné vozidlo“), a byl zastaven a kontrolován hlídkou Policie ČR z důvodu překročení nejvyšší povolené rychlosti na dálnici, na které je nejvyšší dovolená rychlost jízdy 130 km/h, když jeho vozidlu byla měřicím zařízením LTI 20/20 TruCAM II (dále jen „rychloměr“) naměřena rychlost 198 km/h, po odečtení odchylky měřicího zařízení $\pm 3 \%$ mu byla jako nejnižší skutečná rychlost jízdy naměřena rychlost 192 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 62 km/h.
3. Tímto jednáním měl porušit § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a spáchal tedy z nedbalosti přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 téhož zákona. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 7.000 Kč, zákaz činnosti řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců od právní moci rozhodnutí a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

II. Shrnutí žalobních bodů

4. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí a navrhl jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Má za to, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která mu přísluší takovým způsobem, že to mělo za následek nezákonné rozhodnutí.
5. Předně žalobce namítal nedostatečné zjištění stavu věci a opomenuté důkazy. Ze strany žalobce bylo navrženo provedení místního šetření, které by nepochybně napomohlo k přesnému zajištění místa spáchání přestupku, které má v tomto případě své opodstatnění. V příkrém rozporu se zásadou oficiality nebylo užito důkazních prostředků potřebných ke zjištění skutkového stavu věci. Popis místa, kde mělo dojít ke spáchání přestupku, se žalobci jeví jako nedostačující a vzniká pochybnost o tom, kde měl být údajný přestupek spáchán. Vystává otázka, zda bylo místo spáchání přestupku řádně a přesně zajištěno již správním orgánem I. stupně. Žalobce považuje přesné určení místa spáchání přestupku za stěžejní i s ohledem na prokazování materiálního znaku spáchaného přestupku a posouzení skutečnosti, zda došlo k užití rychloměru v rozporu s pokyny výrobce, když zjevně vozidlo policie, které provádělo měření, neudržovalo po dobu měření konstantní rychlost a konstantní vzdálenost od měřeného vozidla. Na jediném výstupu z měřicího zařízení není patrná ani registrační značka měřeného vozidla, kdy hlídka policie neměla nad vozidlem od zaměření do zastavení dohledovou vzdálenost, tedy není možné vyloučit zastavení jiného vozidla. Výsledkem svědků mohl správní orgán v dané věci zajistit jednoznačný průběh celé události, správní orgány tak měly výslech svědků provést.
6. Neprokázání materiálních znaků daného jednání pak žalobce namítal v druhém žalobním bodě. Dle jeho názoru není v celém napadeném rozhodnutí konstatováno, koho svým jednáním ohrozil. Přesné zjištění místa považuje žalobce v souvislosti s materiálním znakem přestupku za klíčové, když v místě, kde měl být přestupek spáchán, se jedná o rovný přehledný úsek komunikace. Zde tedy vzniká pochybnost o ohrožení jakéhokoli veřejného zájmu či konkrétních osob, neboť naměřená rychlost v místě mimo zástavbu a

na přehledném rovném úseku není zjevně nepřiměřenou. Žalobce dále tvrdil, že provoz musel odpovídat možností jet vyšší rychlostí než je maximální povolená bez ohrožení jiných účastníků silničního provozu, neboť nikde není zmíněno, že by předjížděl jiná vozidla, když zcela jistě většina účastníků silničního provozu dodržuje nejvyšší povolenou rychlost, a on by byl nucen takovou rychlostí předjíždět jiná vozidla. Lze se tedy domnívat, že i když po formální stránce přestupek spáchal, nebylo prokázáno, že by svým jednáním kohokoli ohrozil. Pro uznání viny ze spáchání přestupku musí ovšem správní orgán prokázat naplnění obou těchto znaků přestupkového jednání, tj. znak formální i materiální. K tomuto ovšem ze strany správních orgánů nedošlo.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě ze dne 4. 4. 2024 nejprve shrnul průběh správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí. Uvedl, že se zabýval snímkem pořízeným měřícím zařízením a dospěl k závěru, že je dostatečně kvalitní a čitelný k prokázání toho, jaké vozidlo bylo změřeno. Z fotodokumentace je patrné, že záměrný kříž měřícího zařízení byl správně při měření rychlosti umístěn na střed přední části měřeného vozidla a přístroj jeho rychlost zaznamenal. Čitelná registrační značka na snímku svědčí o tom, že bylo měřeno vozidlo řízené žalobcem. V záznamu o přestupku jsou zaznamenány též GPS souřadnice, které žalovaný ověřil.
8. Dle žalovaného tak nevyšla najevo žádná pochybnost o správnosti provedeného měření rychlosti vozidla žalobce. K měření bylo použito zařízení, které bylo podrobeno ověřovací zkoušce požadovaných metrologických vlastností, a toto měřidlo obsluhovala proškolená osoba. Též nevyvstala pochybnost o tom, že by rychloměr byl obsluhován v rozporu s návodem k použití či zařízení vykazovalo jiné nestandardní chování.
9. Dále žalovaný uvedl, že s ohledem na § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), správní orgán není návrhy účastníků vázán, ale musí vždy provést takové důkazy, které jsou potřebné ke zjištění skutečného stavu věci. Prvoinstanční správní orgán tak po provedeném dokazování dospěl k závěru, že získal dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí, přičemž se zamítnutím důkazních návrhů se v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně vypořádal. Pro předmětnou skutkovou podstatu je podstatné, zda došlo k ohrožení zájmu společnosti na bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Je zřejmé, že žalobce ustanovení § 18 zákona o silničním provozu nerespektoval.
10. Žalovaný má zato, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti. Napadené rozhodnutí označil za věcně správné a odpovídající zjištěným (a ničím nevyvráceným) skutečnostem. Navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Ve věci rozhodoval bez nařízení jednání postupem předvídaným v ustanovení § 51 s. ř. s. Po prostudování předloženého správního spisu dospěl

k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.

12. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně na základě Oznámení přestupku vyhotoveného dne 29. 8. 2023, č. j. KRPH-84107-7/PŘ-2023-050041, a spisového materiálu postoupenému Policií ČR (záznam o přestupku, ověřovací list, úředního záznamu ze dne 29. 8. 2023 apod.) vydal dne 16. 10. 2023 příkaz, proti kterému si žalobce podal v zákonné lhůtě odpor. Správní orgán I. stupně dne 23. 10. 2023 žalobce uvědomil o pokračování v zahájeném řízení a předvolal jej k ústnímu jednání na den 20. 11. 2023. Žalobce ve svém vyjádření ze dne 16. 11. 2023 uvedl, že nevyužije svého práva účasti na ústním jednání a navrhl správnímu orgánu I. stupně ke zvážení doplnění dokazování o výsledch zasahujících policistů. Výše uvedeného dne proběhlo ústní jednání bez přítomnosti žalobce i jeho právního zástupce a při něm provedl správní orgán I. stupně listinné důkazy.
13. Následně vydal správní orgán prvoinstanční rozhodnutí, proti kterému si žalobce podal odvolání, v němž stejně jako v žalobě namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav, neprovedení jím navrhovaných svědeckých výpovědí a nenaplnění materiálního znaku přestupku.
14. Posléze bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí, v němž žalovaný konstatoval, že se ztotožňuje s názorem správního orgánu I. stupně, že byly doloženy dostatečné důkazy k prokázání viny žalobce a že v řízení před správními orgány nevyšly najevo žádné pochybnosti o správnosti provedeného měření rychlosti předmětného vozidla. Uvedl, že k měření bylo použito zařízení, které bylo podrobeno ověřovací zkoušce požadovaných metrologických vlastností, a toto měřidlo obsluhovala proškolená osoba, též nevyvstala žádná pochybnost o tom, že by bylo měřící zařízení obsluhováno v rozporu s návodem v jeho použití či zařízení vykazovalo jiné nestandardní chování. K materiální stránce přestupku mj. uvedl, že je třeba rozlišovat mezi přestupky dle formy následku, a to na ohrožovací a poruchové. Následkem přestupku dle §125c zákona o silničním provozu je přitom pouhá hrozba poruchy, nemusí dojít ke vzniku poruchy (přímému zásahu).
15. Krajský soud předesílá, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalovaného jako odvolacího správního orgánu spolu tvoří jeden celek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2018, č. j. 1 As 165/2018-40; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Povinností žalovaného tak není opisovat veškerý obsah z rozhodnutí prvoinstančního. Pokud tedy žalobce namítal, že v napadeném rozhodnutí není konstatováno, koho svým jednáním ohrozil, nejedná se o vadu rozhodnutí, neboť se s touto skutečností vypořádává již rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Nadto je nutno konstatovat, že oba správní orgány dostatečně vysvětlily charakter skutkové podstaty, který nespočívá přímo v ohrožení konkrétních osob či jiných účastníků dopravního provozu, ale již v samotném ohrožení daným jednáním.
16. Žalobce dále namítal, že nebylo užito důkazních prostředků potřebných ke zjištění a objasnění skutkového stavu věci.
17. Krajský soud předně konstatuje, že povinnost zjišťovat skutkový stav ohledně skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku leží vždy na správním orgánu. Pokud existuje rozumná pochybnost (tj. ne zcela nepravděpodobná možnost), že se obviněný deliktního jednání nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout (*in dubio pro reo*). Povinnost prokázat přestupek obviněnému má správní orgán. Obviněnému stačí k tomu, aby nemohl být za

přestupek postižen, rozumná pochybnost o otázce, zda se předmětného jednání dopustil; obviněný se tedy nemusí vyvíňovat, tedy prokazovat, že se deliktního jednání nedopustil (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68).

18. Obecný požadavek na souladnost přestupkového řízení s limity ústavněprávními však neopravňuje k tomu, aby u ustanovení upravujících procesní náležitosti přestupkového řízení byl použit takový výklad, který by fakticky bránil efektivnímu postupu. Jinými slovy řečeno, interpretace omezujících pravidel procesu ve správním trestání nemůže být natolik extenzivní, aby ve svých důsledcích znemožnila účinný postih za protiprávní jednání. V možnosti nabízet důkazy a uplatnit prostředky ke své obraně je tak zapotřebí primárně vidět (v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2000, sp. zn. I. ÚS 533/98, N 81/18 SbNU 197) právo osoby, proti níž se řízení vede, a nikoliv povinnost správních orgánů. Uvede-li obviněný v řízení tvrzení ke skutkovým okolnostem případu a navrhne k jejich prokázání důkazy, je správní orgán povinen se řádně vypořádat jak s těmito tvrzeními, tak i s nabízenými důkazy. To samozřejmě neznamená, že musí všechna tvrzení prověřit a nabízené důkazy provést. Pokud to však neučiní, musí svůj závěr přezkoumatelným způsobem vysvětlit. V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu (srov. výše uvedené usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68).
19. Jak dále vyplývá z judikatury Ústavního soudu o tzv. „opomenutých důkazech“ (která se sice primárně vztahuje na rozhodnutí obecných soudů, ale je možno ji přiměřeně vztáhnout i na rozhodování správních orgánů), např. z nálezů Ústavního soudu ze dne 4. 9. 2002, sp. zn. I. ÚS 113/02: *„(...) soud sice není povinen provést všechny navržené důkazy, avšak musí o vznesených návrzích rozhodnout a - pokud jim nevyhoví - ve svém rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl, resp. pro základ svých skutkových zjištění je nepřevzal. Jestliže tak neučiní, zatíží své rozhodnutí nejen vadami spočívajícími v porušení obecných procesních předpisů, ale současně postupuje v rozporu se zásadami vyjádřenými v hlavě páté Listiny [...]. Důkazy, jimiž se soud při postupu nezabýval, proto téměř vždy založí nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, ale současně též jeho protiústavnost.“* Žalovaný ve svém rozhodnutí přiléhavě odkázal i na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, podle kterého *„oznámení o přestupku, záznam o přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovací list silničního radarového rychloměru je nutno považovat za plně postačující důkazy o spáchání přestupku, není-li v rámci přestupkového řízení žádný z těchto podkladů jakkoliv zpochybňován.“*
20. Krajský soud má v posuzovaném případě zato, že správní orgány vycházely z řádně zjištěného skutkového stavu věci, když vycházely z důkazů založených ve správním spise, které byly ke zjištění skutečného stavu věci dostatečné. Žalobce v průběhu správního řízení nijak nezpochybňoval podklady pro rozhodnutí o přestupku (tj. výše označené oznámení přestupku na místě kontroly, záznam o přestupku se snímky ze silničního laserového rychloměru, ověřovací list a úřední záznam z provedené kontroly), správní orgány tedy tyto podklady správně považovaly za dostatečné pro zjištění skutkového stavu.
21. Lze sice souhlasit s obecnou tezí, že správní orgány jsou povinny samy vyhledávat a opatřovat si důkazy a podklady pro svoje rozhodnutí. Nelze však z této teze současně

dovodit, že i v případě, kdy nejsou žádné důvodné pochybnosti o skutkových zjištěních a o jejich právním posouzení, by byly správní orgány přesto povinny pokračovat v pořizování dalších důkazů a podkladových dokumentů v závislosti na vůli přestupce. Přestupkové řízení je založeno na uvážení správního orgánu ohledně rozhodnutí, jaké důkazy provést a jaké nikoliv. Opačný výklad by mohl paradoxně znamenat, že přípravná fáze rozhodovacího procesu by nikdy nemohla skončit (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2007, č. j. 2 As 93/2006-84). K provedení žalobcem navrhovaných důkazů by byl správní orgán povinen přistoupit pouze tehdy, pokud by ve věci zůstávaly významné skutkové pochybnosti, resp. by byla skutková zjištění správních orgánů žalobcem rozumným způsobem zpochybněna. Tato situace však v řešeném případě nenastala. Správní orgány se s návrhy žalobce, jakož i jeho jednotlivými námitkami, ve svých rozhodnutích obsáhle zabývaly a jasně a dostatečně zdůvodnily, proč jim nepřisvědčily. Krajský soud tedy nemohl souhlasit s tvrzením žalobce, že žalovaný ignoroval jím uvedené odvolací důvody, když soud v odůvodnění správních rozhodnutí shledal opak.

22. Správní orgány se rovněž vypořádaly s návrhem žalobce na provedení důkazu - výsledku zasahujících policistů, když takový důkaz považovaly za nadbytečný, neboť skutkový stav byl již spolehlivě zjištěn a prokázán jiným způsobem. K žalobcem navrhovanému místnímu šetření, které mělo napomoci k přesnému určení místa spáchání přestupku, soud dále uvádí, že i tento důkaz by byl nadbytečný, když místo spáchání přestupku je zřejmé již z výše uvedených důkazů. Relevantní v daném případě je, že se žalobce nacházel na dálnici D 11 na 110,5 km, v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 130 km/h, jak jednoznačně vyplývá z předložené fotodokumentace měření rychlosti. Konkrétnější specifikace místa spáchání přestupku není nutná, byť žalobce poukazuje na to, že přesné místo spáchání přestupku je relevantní pro posouzení materiálních znaků přestupku.
23. Žalobce argumentoval i nedostatečným určením místa spáchání přestupku. To je v napadeném rozhodnutí specifikováno jako „na dálnici D11, v km 110,5 (GPS souřadnice 15°53'34.53 E, 50°21'21.34 N), ve směru jízdy na Trutnov“. Požadavky na konkretizaci místa spáchání přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti specifikoval opakovaně Nejvyšší správní soud tak, že „nelze požadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně. [...] V každém individuálním případě je pak nutno posuzovat, zda je úsek komunikace popsán ve výroku rozhodnutí o přestupku společně s označením času a způsobu spáchání přestupku vymezen dostatečně konkrétně tak, aby nemohl být skutek zaměněn s jiným“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39). Krajský soud konstatuje, že ani z výroku rozhodnutí správních orgánů ani ze správního spisu žádná nejednoznačnost místa spáchání přestupku neplyne. Výrok rozhodnutí je dostatečně určitý tak, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným. Popis skutku obsahuje dostatečně nejen samotné místo jeho spáchání (km i GPS souřadnice), ale i zcela přesný časový údaj označující, kdy byl skutek spáchán, a informaci o maximální povolené rychlosti v měřeném úseku. Lze poznamenat, že dle úředního záznamu neuváděl žalobce při komunikaci s policistou žádné pochybnosti o místě měření, a ani poté, co mu policista sdělil, jakého se měl dopustit přestupku, s tím neprojevil nesouhlas.
24. Ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu stanoví, že fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km/hod. a více nebo mimo obec o 50 km/hod. a více. Ustanovení § 18 odst. 3 téhož

zákonu stanoví, že mimo obec smí jet řidič motorového vozidla o maximální hmotnosti nepřevyšující 3.500 kg a autobusu rychlostí nejvýše 90 km/hod., na silnici pro motorová vozidla rychlostí nejvýše 110 km/hod. a jde-li o dálnici nejvýše 130 km/hod. Skutkovou podstatu § 125c odst. 1 zákona o silničním provozu tak naplní ten, kdo jakýmkoliv jednáním poruší některé ustanovení zákona o silničním provozu. Upravuje-li § 18 odst. 3 tohoto zákona rychlost jízdy, pak ten, kdo takto upravenou rychlost nerespektuje, porušuje zákon.

25. Jednotlivými znaky skutkové podstaty předmětného přestupku včetně naplnění materiálního znaku se zabýval žalovaný na straně 7 až 10 žalobou napadeného rozhodnutí a před ním správní orgán I. stupně na straně 5 a 6 (prvoinstanční i napadené rozhodnutí se považuje za jeden celek). Z jimi prezentované úvahy přitom zřetelně vyplývá, že za žalobcem porušený chráněný zájem označily organizaci dopravy na určitém území vyplývající z obecné úpravy. Konstatovaly, že formální znaky přestupkového jednání jsou koncipovány tak, aby splňovaly v běžných případech i znaky materiální. Zákonodárce nastavil v ustanovení § 18 zákona o silničním provozu hranici nejvyšší dovolené rychlosti, čímž určil, jaké jednání porušuje či ohrožuje zájem společnosti. Protiprávní jednání žalobce tak ohrožuje jednu z nejdůležitějších hodnot a zájmů chráněných právní úpravou provozu na pozemních komunikacích, kterou je jeho bezpečnost, přestože nedošlo k přímému ohrožení jiných účastníků silničního provozu.
26. Vzhledem ke zjištěné výši překročení nejvyšší povolené rychlosti žalobcem lze míru společenské nebezpečnosti označit za vysokou a krajský soud považuje úvahu správních orgánů pro zhodnocení shora popsaného jednání žalobce z hlediska naplnění materiální stránky skutkové podstaty předmětného přestupku za zcela dostačující. Zákon o silničním provozu stanoví maximální povolenou rychlost v obci i mimo obec, čímž chrání bezpečnost a zdraví účastníků provozu na pozemních komunikacích pohybujících se po pozemních komunikacích či v jejich blízkosti. Překročením zákonem povolených rychlostí je porušen chráněný zájem, neboť při překročení povolené rychlosti, v nyní posuzovaném případě výrazném, řidič zákonitě nemůže ovládat motorové vozidlo takovým způsobem, aby mohl bezpečně reagovat na situace předpokládané i nepředpokládané, které mohou nastat v provozu, a svým jednáním tak chránit život, zdraví nebo majetek jak jiných osob, tak i svůj vlastní, a to z důvodu, že se délka brzdné dráhy vozidla s rychlostí zvětšuje.
27. Krajský soud uzavírá, že jednáním žalobce, tj. překročením nejvyšší dovolené rychlosti v daném úseku o 62 km/h, došlo k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty předmětného přestupku, neboť popsáný skutek vykazoval znaky nepředvídatelnosti jednání ve vztahu k ostatním účastníkům silničního provozu, tedy vykazoval znaky jednání způsobilého ohrozit zejména bezpečnost silničního provozu.
28. Žalobce se mýlí, pokud z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, dovozuje obecný závěr, že naplnění materiálního znaku nelze nikdy odůvodnit naplněním znaku formálního. Ve zmíněném rozsudku Nejvyšší správní soud totiž uvedl, že *„lze tedy obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní*

formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.“ Ke správnému pochopení uvedené citace je nutno uvést, že v rozsudku bylo zdůrazněno přidružení se dalších významných okolností k jinak běžně se vyskytujícím případům. Takovou výjimečnou okolností v tam řešené věci bylo překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci o pouhé 2 km/h, což Nejvyšší správní soud vyhodnotil jako natolik nízkou odchylku, že překročení nejvyšší povolené rychlosti bylo v daném případě mimo kontrolu obviněného.

29. V nyní projednávaném případě však byla situace zcela odlišná, když žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost o více než 60 km/hod., tedy nenaplnil dokonce ani základní skutkovou podstatu přestupku (§ 125c odst. 1 písm. f/ bod 4 zákona o silničním provozu), ale skutkovou podstatu kvalifikovanou (§ 125c odst. 1 písm. f/ bod 2 zákona o silničním provozu), čímž ohrozil zájem společnosti na dodržování bezpečného a plynulého provozu velmi výrazně. O tom, že minimální zákonem požadovaná, tedy nepatrná, míra společenské nebezpečnosti byla v daném případě zcela zjevně naplněna, proto není pochyb a nebylo ji proto nutno ani dále detailněji zkoumat.
30. Nutno znovu připomenout, že žalobce stanovenou maximální povolenou rychlost překročil výrazně (více než o 60 km/h), což mělo za následek vznik reálného nebezpečí ohrožení zdraví, života a majetku žalobce samého i ostatních účastníků silničního provozu. Porušení zákonné povinnosti uvedeným způsobem jednoznačně znamená ohrožení zájmu společnosti, konkrétně zájmu na bezpečném provozu na pozemních komunikacích. Jde bezesporu o ohrožení zájmu chráněného zákonem, když podle § 2 odst. 1 přestupkového zákona je přestupkem *zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně*. Nešlo přitom o žádné nevýznamné překročení povolené rychlosti, proto se nelze ztotožnit s názorem žalobce, že by mělo být zohledněno, že nikoho předmětným jednáním neohrozil. Skutečnost, zda ke konkrétnímu ohrožení dalších účastníků silničního provozu nebo dokonce přímo k nehodě došlo či nikoliv, nemůže být samo o sobě při takovém hodnocení významné. Krajský soud neshledal žádné okolnosti, které by společenskou nebezpečnost jednání žalobce snižovaly na takovou míru, že by materiální znak přestupku nebyl naplněn.
31. Krajský soud tedy uzavírá, že v projednávané věci bylo dostatečným způsobem prokázáno naplnění skutkové podstaty řešeného přestupku, a bylo s dostatečnou mírou jistoty zjištěno, že žalobce uvedený přestupek spáchal, jak je uvedeno v rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně. V daném případě je důkazů dostatek a samy o sobě tvoří uzavřený a žalobcem relevantním způsobem nijak nezpochybněný uzavřený celek. Lze tedy shrnout, že výhrady žalobce ke zjištění skutkového stavu vyhodnotil krajský soud jako zcela nedůvodné, neboť skutkový stav byl náležitým způsobem ozřejměn již v řízení před správními orgány.
32. Krajský soud uzavírá, že žalovaný přezkoumal odvoláním napadené rozhodnutí v plném rozsahu, což zřetelně vyplývá ze spisové dokumentace. Všechny listiny ve správním spisu jsou ve vzájemném souladu a je možno je považovat za dostačující pro objasnění skutkového stavu věci, neboť tvoří ucelený, logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Krajský soud tak přisvědčil žalovanému v tom, že takto zjištěný skutkový stav byl

dostatečný a nevzbuzoval žádné důvodné pochybnosti. Žádné ze žalobních námitek tedy krajský soud přisvědčit nemohl.

V. Závěr a náklady řízení

33. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu.
34. S ohledem na výše uvedené krajský soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
35. Výrok II. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročež nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, který o ní také rozhoduje.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 5. června 2024

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně